

MAISONDAHLBONNEMA & NEEDCOMPANY

ANALYSIS – THE WHOLE SONG

© Maarten Vanden Abeele

EEN MAISONDAHLBONNEMA | NEEDCOMPANY | M-A-P PRODUCTIE

MET DE STEUN VAN DE VLAAMSE OVERHEID

CREDITS

concept, performance, libretto, design	Anna Sophia Bonnema
concept, performance, muziek, design	Hans Petter Dahl
productieleiding	Luc Galle en Christel Simons
3D design & grafisch concept	Jan Bultheel
3D artiest	Peter Paul Milkain
kostuums	Lot Lemm
assistentie en boventiteling	Eva Blaute
techniek	Dorus Daneels
fotografie	Maarten Vanden Abeele
dramaturgische inleiding	Frank Vande Veire
corrector Engels	Gregory Ball
vertaler Frans	Anne Vanderschueren
vertaler Nederlands	Maarten Polman

productie

MaisonDahlBonnema & Needcompany & M-A-P

coproductie

BIT Teatergarasjen (Bergen), in samenwerking met kunstencentrum BUDA (Kortrijk), 3D Square / HOWEST (Kortrijk), Syntra Hasselt, Kaaitheater (Brussel), met residenties in ImPulsTanz (Wenen), PACT Zollverein (Essen)

met de steun van

de Vlaamse Gemeenschap en Norsk kulturråd

My voice, my voice is never alone

I will never say goodbye

All the people singing

Keep singing for themselves

We all want our hearts to grow

Your love will come

Your love will come

-MaisonDahlBonnema-

Analysis – the Whole Song is de nieuwste creatie van MaisonDahlBonnema met een libretto van Anna Sophia Bonnema en een muzikale compositie van Hans Petter Dahl. De voorstelling vormt het sluitstuk van hun operatrilogie, ***Tokyo, Paris, New York – a Pop Opera Trilogy***.

De protagonisten van het stuk, Ricky en Ronny, maken een reis door tijd en ruimte en gaan de confrontatie aan met iconische figuren uit de geschiedenis. Deze historische tegenspelers figureren in een animatiefilm die speciaal voor MaisonDahlBonnema door 3D artiesten werd ontwikkeld.

Het is een hedendaags poëtisch, mythisch en religieus verhaal, een spirituele queeste vol vragen en ontmoetingen, waarin de hele menselijke geschiedenis mee vibreert. Verwacht een concert vol hartenkreten.

Random Analysis - the Whole Song

Door Frank Vande Veire

Je n'existe pas, je danse.

Jean Genet

Er is niets desolater dan een bibliotheek middenin de woestijn, alsof het bewustzijn dat de wereld van zichzelf heeft uit de wereld is verbannen. Miljoenen gedachten, beschouwingen, verhalen, studies, analyses, dromen, fantasieën, een parallelle wereld van eindeloos voortkronkelende zinnen, dat alles opgeborgen in wat op een Egyptische graftempel lijkt, blijkbaar voor niets anders voorbestemd dan om langzamerhand te verpulveren. Op deze onplaats zeulen Ricky en Ronny, overlevenden van een *psychische* crash, eindeloos rond met boeken, zoekend naar een Orde waarin elke lezer zijn Boek zou vinden. De gedachte bespookt hen dat deze boeken méér over de mensen weten dan zichzelf, dat er voor elke mens minstens één boek of één luttele bladzijde bestaat die helemaal door hem heen kijkt, die naar hem op zoek is, een boek of al was het maar een bladzijde of flard van een zin waarvoor hij even naakt is als Adam en Eva in het paradijs, en even *schuldig* tegenover wat hij had kunnen zijn. Een heerlijk, vernietigend boek. – In de verlaten bibliotheek zijn Marx en Freud, sinds enkele decennia de twee meest verguisde denkers, van tussen de bladen van hun boeken tot leven gekomen. Ze dwalen er rond als melancholieke logo's van zichzelf. De vader van de psychoanalyse is een dwergje met een eeuwig brandende sigaar, Marx een indrukwekkende maar een goedmoedige minotaurus in zijn labyrint. Waarom nu net deze twee? Beseffen ze niet dat ze achterhaalde negentiende-eeuwers zijn? Arme Freud, hij zag de mens als een ziek dier dat zich, aangeraakt door iets buitenissigs, te buiten gaat aan verwarde dromen en dwaasheden. Hij wist niet wat de neurobiologie ons ondertussen leert, dat de mens een ietwat pruttelende machine-om-te-overleven is, het nogal debiele instrument van zijn zelfzuchtige genen. En Marx onderschatte de genialiteit van het kapitalisme. Hij wist nog niet dat het domweg de logica van de wereld zelf is en dus de enige en echte remedie voor de catastrofes waarin het de mensheid telkens weer meesleurt. Het Geld en het Gen, zo onverbiddelijk als deze twee grootheden is geen God ooit geweest. Is ons gen niet ons startkapitaal dat we best zo slim mogelijk investeren? In iemand met gezonde genen en genoeg geld zal het toch nooit opkomen om zichzelf om zeep te brengen, of om nog maar van zijn dood te dromen, of hem te ensceneren, of iemand anders ermee te *entertainen*? Iemand anders om zeep helpen ligt meer voor de hand. Natuurlijk alleen als dat nodig is. Zo wordt Freud door twee van gezondheid blakende kinderen in elkaar geramd en voor dood achtergelaten. Deze verschrikkelijke, onhandelbare kinderen, ze duiken altijd weer op aan de horizon van onze verbeelding. We hebben ze nodig, als de droomachtige omhulsels van ons gevaarlijkste, maar onuitroeibaarste idee: dat van de onschuld. *Op zulke wezens reken je niet, ze komen als het noodlot, zonder motief, zonder ratio, zonder consideratie, zonder voorwendsels, ze zijn er zoals de bliksem er is, te vreselijk, te plotseling, te overtuigend, te 'anders' om zelfs maar gehaat te kunnen worden. Het zijn de meest onvrijwillige en onbewuste kunstenaars die je je kunt voorstellen.* Maar waarom slachten ze Freud af? Wat heeft hij hen misdaan? Dat hij hen niet heeft gegeven wat hij ze nooit heeft beloofd? Dat hij – 'de viezerik!' - oog had voor hun seksualiteit, iets waarin nu enkel nog de mode en de commercie belang stellen?

Dat onder zijn blik hun naaktheid schaamtelijk en schuldig dreigde te worden - en dus doordrenkt van een ondraaglijk genot? Dat zij dus niet zijn ontsnapt aan het lot van Adam en Eva? Die mooie, onbevangen kinderen, ze zijn de afgezanten van een paradijs dat hel is. In elk geval: zoals de oervader in *Totem und Tabu* pas als een god in zijn zonen oprijst nadat ze hem hebben afgeslacht, zo bezegelt de heerlijk onschuldige moord op Freud zijn onsterfelijkheid. Zijn sigaar zal altijd blijven branden, als een oog dat niet kan ophouden met kijken. Wat is de ergste versie van het *Über-Ich*, de brandende sigaar van de dode professor of het oog dat op hoerig hoge hakken middenin de woestijn staat te paraderen? – Marx van zijn kant wordt door de kinderen met rust gelaten. Maar is hij minder aandoenlijk dan zijn confrater Freud? Hij maakt zich medeplichtig aan de bedrieglijke onschuld van het dansen, alsof hij erop vertrouwt dat de wereld op een gegeven moment zijn leer wel zal moeten heruitvinden, wil ze niet in een helse woestijn veranderen. Dat vertrouwen is lichtzinnig, maar wat kun je anders dan dansen als je de auteur bent van *Das Kapital*, een boek dat iedereen kent maar niemand gelezen heeft? - En Ricky en Ronny? Zij zijn dit allemaal in één. Bestaan ze wel? Ze zijn het koor van hun eigen tragedie. Ze blikken zingend terug op hun lotgevallen, op hun verlangen naar revolutie, naar een reinigende therapie, naar onschuldige moordlust, naar dodelijke extase. Ze zingen net zo goed hun argwaan tegen die verlangens uit. Ze weten hoezeer engagement, maar ook doodsdrift en wanhoop en *Weltschmerz*, een modieuze pose kunnen worden. Hopeloos artistiek. Heerlijk artistiek. Ze bezingen zichzelf als doodsdriftige overlevenden, levend tussen twee *crashes* in. Het leven is voor hen kennelijk enkel de moeite waard vanuit het perspectief van de radicale retraite, in een gesticht, of een bibliotheek, of gewoon van de pure Verdwijning, het niet-meer-bestaan of zelfs het nooit-bestaan-hebben. *Kijk naar ons, zien jullie niet dat we reeds vertrokken zijn?* Zulk perspectief is onmogelijk. Dat houd je enkel vol als je blijft zingen en dansen. Zoiets maak je enkel mee in de opera.

SPEELKALENDER 2011

14 augustus 2011	ImPulsTanz, Wenen (AT) <i>Work in Progress</i>
20, 21 oktober 2011	Meteor 2011, BIT Teatergarasjen, Bergen (NO) Wereldpremière
9 november 2011	CC Maasmechelen, Maasmechelen (B)
21, 22 december 2011	Kaaistudio's, Brussel (B)

SPEELKALENDER 2012

14, 15 december 2012	De Brakke Grond, Amsterdam (NL)

SPEELKALENDER 2013

18 maart 2013	AINSI, Maastricht (NL)

THEATERWERK MAISONDAHLBONNEMA & NEEDCOMPANY

2007 **The Ballad of Ricky and Ronny – a Pop Opera**

Première - 11 oktober 2007 - Kaaistudio's – Brussel (B)

2010 **Ricky and Ronny and Hundred Stars – a Sado Country Opera**

Première - 25 februari 2010 - AINSI | Theater aan het Vrijthof | Euregionaal Opera-
en Muziektheaterfestival - Maastricht (NL)

2011 **Analysis – the Whole Song**

Première - 20 oktober 2011 – METEOR 2011 | BIT Teatergarasjen – Bergen (NO)

MAISONDAHLBONNEMA

MaisonDahlBonnema is het duo Hans Petter Dahl en Anna Sophia Bonnema. Deze twee artiesten vervullen sinds 1999 een belangrijke rol in de producties van Jan Lauwers & Needcompany. Hans Petter Dahl legde een parcours af als medeoprichter en performer van de Noorse cult-groep BAKTRUPPEN. In 1995 richtten Dahl en Bonnema de performancegroep *Love & Orgasm* op. Sindsdien hebben ze een tiental performances ontwikkeld op het kruispunt van gecomponeerde muziek, beeldende kunst, literatuur en theater, als duo of in samenwerking met andere kunstenaars.

Dahl en Bonnema herdefiniëren zich voortdurend: van *Love & Orgasm* over *L&O Amsterdam* tot *MaisonDahlBonnema* - geopend in 2003 als een virtueel concepthuis dat nieuwe collecties gedachten lanceert in de vorm van kleding, muziek, video en tekst.

Hun performances getuigen van een radicale keuze voor het autonoom naast elkaar plaatsen van de verschillende theatrale middelen. Ook het publiek zelf maakt meer dan eens deel uit van de algehele setting. Alles wordt uitgewerkt door Dahl en Bonnema zelf: het schrijven van tekst, het componeren van muziek, het bepalen van de vormgeving, het spelen zelf.

ANNA SOPHIA BONNEMA

Van 1982 tot 1986 doorliep de Nederlandse Anna Sophia Bonnema theaterschool te Amsterdam. Ze realiseerde verschillende theatervoorstellingen en schreef een groot aantal theaterteksten waaronder *De bomen het bos* gerealiseerd met theatergroep Nieuw West, en *Tegenmaat*. Vanaf 1995 werkte ze samen met Hans Petter Dahl in de performancegroep L & O Amsterdam. Ze creëerden verschillende voorstellingen waaronder de love-show *Tantra & Western* (1995), *What have you done with my poem? - Sing-Dance #1* (1996), *Made in Heaven – Sing-Dance #2* (1997), *Attention - Sing-Dance #3* (1998) en de multidisciplinaire performance *Post coitum omne animal triste est* (1999), met iedere avond een andere improviserende danser. Voor deze projecten werkten ze samen met mensen uit verschillende disciplines zoals Liza May Post (beeldend kunstenaar), Oyvind Berg (schrijver), Tom Jansen (acteur), improviserende dansers waaronder David Zambrano, Laurie Booth, Eva Maria Keller, Michael Schumacher en anderen. In 1997 maakten zij een coproductie met Bak-Truppen *Good Good Very Good*. Als duo maakten ze de voorstellingen *Nieuw Werk* (2001) en *Shoes and Bags* (2003). De aanleiding voor *Shoes and Bags* was de opening van hun virtuele mode-, kunst- en concepthuis MaisonDahlBonnema. Met Robert Steijn (performend dramaturg) maakten ze in 2005 de denkvoorstelling *Not The Real Thing*. Hun laatste producties *The Ballad of Ricky and Ronny – a pop opera* (2007), *Ricky and Ronny and Hundred Stars - a Sado Country Opera* (2010) en *Analysis – the Whole Song* (2011) worden ondersteund door Needcompany.

Needcompany's King Lear (2000) was Anna Sophia Bonnema's eerste productie met Jan Lauwers & Needcompany. Sindsdien was ze ook te zien in *Images of Affection* (2002), *Goldfish Game* (2002), *De kamer van Isabella* (2004), *De Lobstershop* (2006), *Het Hertenhuis*(2008), *Sad Face | Happy Face trilogie* (2008), *Marktplaats 76* (2012) en eveneens in *Needlapb* en *The House of our Fathers*. In *No Comment* (2003) verving ze Carlotta Sagna. Ze schreef teksten voor *Needlapb* en de *Monoloog van de leugenaar* in *De kamer van Isabella* (2004).

HANS PETTER DAHL

Hans Petter Dahl was van 1987 tot 1995 verbonden aan het Noorse gezelschap Bak-Truppen. In 1995 richtte hij, samen met Anna Sophia Bonnema, de performancegroep L & O Amsterdam op. Ze creëerden verschillende voorstellingen waaronder de love-show *Tantra & Western* (1995), *What have you done with my poem? - Sing-Dance #1* (1996), *Made in Heaven – Sing-Dance #2* (1997), *Attention - Sing-Dance #3* (1998) en de multidisciplinaire performance *Post coitum omne animal triste est* (1999), met iedere avond een andere improviserende danser. Voor deze projecten werkten ze samen met mensen uit verschillende disciplines zoals Liza May Post (beeldend kunstenaar),

Oyvind Berg (schrijver), Tom Jansen (acteur), improviserende dansers waaronder David Zambrano, Laurie Booth, Eva Maria Keller, Michael Schumacher en anderen. In 1997 maakten zij een coproductie met Bak-Truppen *Good Good Very Good*. Als duo maakten ze de voorstellingen *Nieuw Werk* (2001) en *Shoes and Bags* (2003). De aanleiding voor *Shoes and Bags* was de opening van hun virtuele mode-, kunst- en concepthuis MaisonDahlBonnema. Met Robert Steijn (performend dramaturg) maakten ze in 2005 de denkvoorstelling *Not The Real Thing*. Hun laatste producties *The Ballad of Ricky and Ronny – a pop opera* (2007), *Ricky and Ronny and Hundred Stars - a Sado Country Opera* (2010) en *Analysis – the Whole Song* (2011) worden ondersteund door Needcompany.

Met *Needcompany's King Lear* (2000) werkte Hans Petter Dahl voor het eerst samen met Jan Lauwers & Needcompany. Sindsdien was hij ook te zien in *Images of Affection* (2002), *Goldfish Game* (2002), *De kamer van Isabella* (2004), *De Lobstershop* (2006), *Het Hertenhuis* (2008), *Sad Face | Happy Face trilogie* (2008), *Marktplaats 76* (2012) en eveneens in *Needlapb* en *The House of our Fathers*. Voor *No Comment* (2003), *De kamer van Isabella*, *De Lobstershop*, *Het Hertenhuis*, *Marktplaats 76* en *Needlapb* componeerde hij muziek.

PERSQUOTES

Ricky en Ronny beelden het doodsverlangen van een mislukte maatschappij als een mentale splatterfilm uit.

Der Standard, 16 juli 2011

Hans Petter Dahl en Anneke Bonnema schaatsen op de grens tussen het alledaagse en het absurde, tussen liefde en vervreemding. De intimiteit die uit hun aanwezigheid op het podium spreekt, is een staaltje van kwetsbaarheid dat maar heel weinig in het theater valt mee te maken.

Etcetera, januari 2008

The primary for Bonnema and Dahl never seems to be to challenge the limits of performing arts – it sort of happens along the way – but to present their ideas through the intimacy of the human meeting. That's precisely why "The Ballad of Ricky & Ronny" is both a humorous and touching depiction of the abundance society and the hunt for the individual happiness.

Dagens Nyheter, 5 oktober 2008

The Ballad of Ricky and Ronny is vormelijk én inhoudelijk een extreem stuk.

De Morgen, 11 december 2008

NEEDCOMPANY

HOOIKAAI 35 | B-1000 BRUSSEL | TEL +32 2 218 40 75 | FAX +32 2 218 23 17

WWW.NEEDCOMPANY.ORG

ZAKELIJKE LEIDING

Yannick Roman | yannick@needcompany.org

ARTISTIEKE COÖRDINATIE

Elke Janssens | elke@needcompany.org

DAGELIJKE LEIDING

Eva Blaute | eva@needcompany.org

COMMUNICATIE & TOURMANAGEMENT

Laura Smolders | laura@needcompany.org

FINANCIËEL MANAGER

Sarah Eyckerman | sarah@needcompany.org

PRODUCTIELEIDING

Luc Galle | luc@needcompany.org